SORIN CERIN

GREAȚĂ ȘI ABSURD

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Greaţă şi absurd – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Greaţă şi absurd : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-075-5

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-075-5

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-Poeme filosofice-

1) De ce ai lăsat Doamne?

De ce ai lăsat Doamne,
ca Greșelile Creației tale,
să ne transforme Flăcările Iubirii,
în Infern,
și Nesfârșirea Viselor,
în Orizonturi,
pe care să nu le putem atinge niciodată,
cu pălmile Ochilor de Cer,
ai Speranțelor noastre?

De ce ai lăsat Doamne,
ca Păcatele Originare,
să ne încătușeze Eternitățile Clipelor,
cu Timpul unor Vremuri,
ale Inimilor de Pustiu,
pe care nu și le-ar dori,
decât Greața și Absurdul,
cărora le-ai făcut marele privilegiu,
să ne conducă Destinele,
spre Moarte?

2) Greața și Absurdul

Zori de vată mânjită cu Gânduri,
crispați și înghețați,
se îndoiesc până și de Amintirile de plumb,
ce cad surd,
alături de Marile lor Tăceri,
pe pleoapele Iluziilor Fericirii,
Inimilor de Pustiu,
care ni s-au închis,
peste Prăpăstiile Privirilor rătăcite,
prin Podurile Palmelor bătătorite,
ale Zilelor Goale,
de noi înșine,
care ne țin Greața și Absurdul,
în brațele Hazardului,
atâtor Vise deșarte,
ce au hrănit în cele din urmă,
doar Non-Sensurile Existenței,
Ființei,
care s-a dovedit a fi,
a Nimănui,
sfidând Neființa.

3) Pline cu Greața și Absurdul

Depărtări stoarse,
de brațele vânjoase ale Timpului,
Inimilor de Pustiu,
din care ni se preling,
stropii Lacrimilor Amare,
ale Singurătăților,
în cănile de pustiu,
pline cu Greața și Absurdul,
Ființei,
ce nu-și mai recunoaște,
propria Neființă,
din care și-a tras seva războinică,
Victoria,
Mercenarilor Absurdului,
ce ne-au devenit,
propriile Vise deșarte,
pe câmpurile de luptă,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde a ieșit,
de fiecare dată învingătoare,
numai Durerea.

4) Atât de violente

Aripi smulse din rădăcini,
de furtunile Gândurilor,
atât de violente,
încât au rupt Zilele de naștere,
ale Speranțelor,
din calendarele Disperării,
și le-au așezat,
pe mormintele Privirilor abătute,
de numărul mare de cadavre,
ale Cuvintelor,
Inimilor de Pustiu,
pe care este obligată să le înghită,
Masa Norocului bolnav,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror alaiuri funerare de Întrupări,
ne conduc spre Cimitirele Iubirilor,
unde Greața și Absurdul,
și-au sculptat,
Îngerii Păzitori ai Deșertăciunii,
din Piatra Amară a Viselor noastre,
despre Absolut.

5) Ne cer plata anticipat

Umbrelele Absurdului,
ne apără de ploile Grețurilor,
care-și varsă plumbul rece și indiferent,
peste frunțile Viselor noastre deșarte,
ale Inimilor de Pustiu,
din care vrem dintotdeauna să ne croim,
mantale de Orgolii și Vicii,
pe care să le purtăm prin bordelurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Zile Goale,
ne cer plata anticipat,
în monedele Deșertăciunilor,
îndeajuns de multe,
încât să poată fi cumpărată,
câte o porție de Durere,
care să ne ajungă,
pentru toate,
Non-Sensurile Existenței noastre,
întreaga Viață.

6) Aripile pline de Cruzime

Fumuri de bătălii,
duse către Porturile Ochilor de Cer,
ai Viselor,
ridică Aripile pline de Cruzime,
ale Curajului nebun,
a Cerurilor de Dorințe,
peste nesfârșirea Orizonturilor,
ce-ar dori să vadă un învingător,
în Privirile Iubirii noastre,
ce navighează pline de Speranțe,
pe valurile din ce în ce mai amenințătoare,
ale Orgoliilor și Patimilor,
ce ne înalță sau coboară,
pe stindardele Grețurilor și Absurdului,
până când armatele Iluziilor Vieții și Morții,
se confruntă direct,
cu cele ale Iluziilor Fericirii și Amăgirii,
lăsând să curgă,
Sângele Defect al Genelor,
Păcatelor Originare,
pe Țărmurile Întrupărilor,
Inimilor de Pustiu,
din care a ieșit câștigătoare,
doar Deșertăciunea,
care se închină numai Compromisurilor,
unei Lumi a Nimănui.

7) Victoriile Iubirii

Scrisori lipsite de Înțelesuri,
călătoresc în sticlele Absurdului,
pentru a li se împlini Greața,
din Destinele Oceanelor de Întrebări,
pe care le pun Visele noastre,
cănilor de pustiu,
din care ne bem Depărtările din noi înșine,
crezând copilărește,
că Victoriile Iubirii,
împotriva Iluziilor Vieții și Morții,
se pot obține prin Jertfa Deșertăciunii,
Condiției noastre Umane,
de Statui Vivante ale Nimănui,
fără ajutorul divin,
al Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
unicul nostru Înger Păzitor,
lăsat să se înece în abisurile din noi înșine,
de către Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației.

8) Prin propria noastră Artă a Absurdului

Pașii grei de marmoră,
ai statuilor de Cuvinte,
în fața cărora,
ne-am dat întâlnire cu Destinul,
au început să se deterioreze,
după ce Aripile Grețurilor,
de noi înșine,
i-au ridicat spre Zările Compromisurilor,
dintre Iluziile Vieții și Morții,
și cele ale Fericirii,
Inimilor de Pustiu,
pentru a fabrica împreună Durerea,
atât de necesară pe scena,
Non-Sensurilor Existenței,
care le-a măcinat pe rând și lor,
mulțumirea de Sine,
față de Condiția noastră Umană,
de Statui Vivante,
ce am început de atunci,
să ne jucăm rolurile Lacrimilor de Sudoare,
cu și mai multă râvnă,
înecându-le în Oceanele acestora,
până când am reușit să comunicăm,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin propria noastră,
Artă a Absurdului.

9) Nașterea Durerii Întrupării în Absurd

Garduri de Priviri,
ne înconjoară,
Aglomerațiile pustii de Cuvinte,
izvorâte din Sângele Genelor,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pe Țărmurile tot mai abătute,
ale Clepsidrelor Viselor noastre,
cărora le-a fost furat nisipul Așteptărilor,
fără sfârșit,
după propriul nostru Sine,
de dinainte de a fi Lumea,
unde ne-am pierdut identitatea,
printre Iluziile Vieții și Morții,
Inimilor de Pustiu,
în care ne-am îmbrăcat,
nașterea Durerii Întrupării,
în Greață și Absurd.

10) Năvălitorii Absurdului

Urme reci și sfidătoare,
de Vicii și Orgolii de plumb,
pe care ni le duc,

pe umerii vlăguiți de Speranțele deșarte,
Catedralele ruinate ale Voinței,
cu Zidurile cărora,
ne-am apărat undeva-cândva,
de năvălitorii Grețurilor și Absurdului,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pe câmpurile de bătălie,
ale Visului Transcendental,
ce comunica direct cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alungat în negura din abisurile Ființei noastre,
de către Iluziile Vieții și Morții,
împreună cu cele ale Fericirii,
ce au croit din Sufletele noastre,
adevărate închisori,
ale Liberului Arbitru.

11) Fantasmele Pașilor

Iarba uscată a Gândurilor,
bătută de Vânturile Uitării,
spre Nicăieri,
străjuiește potecile de Vise,
ale Nimănui,
lovite de Fantasmele Pașilor,
de care și-ar fi dorit să fie călcate,

cu Inimile de Cer,
ale Singurătății,
ce pulsează,
pentru Eternitatea,
Orizonturilor Fericirii,
pe care nu le vor atinge niciodată,
în Lumea Absurdului și Grețurilor.

12) Strivindu-le

Aripi pustii,
zboară deasupra Deșertăciunii,
pe care o varsă în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
de stânci sterpe,
în care ne-au întrupat,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să creioneze cu noi,
imaginea Dezolării,
Deșertului,
Inimilor de Pustiu,
din Destinele pe care le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Zorilor Nimănui,
a căror plumb cenușiu,
ne apasă Inimile Cuvintelor,
strivindu-le.

13) Fără de care n-am mai putea să respirăm

Vâsle de Cuvinte,
tot mai deteriorate,
lovesc Apa Amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care o bem,
din cănile de pustiu ale Nimănui,
într-un clipocit sinistru,
de Speranțe deșarte,
înaintând prin uscăciunea Gândurilor,
de a ne trece,
peste podurile arcuite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
menirea Durerii,
Inimilor de Pustiu,
fără de care,
n-am mai putea să respirăm,
aerul izbăvitor,
izvorât din Moartea,
pe care ne-a îmbrățișat-o Destinul,
la ora târzie a Întrupării noastre,
în Greața și Absurdul,
unei Lumi a Nimănui.

14) Cartea de bucate a Deșertăciunii

Ziduri de Priviri,
masive și grele,
par că se prăbușesc peste noi,
prin Aglomerațiile de Regrete,
pe care ni le-au vândut,
Compromisurile,
alături de propriile noastre Destine,
din care Iluziile Vieții și Morții,
împreună cu cele ale Fericirii,
vor să se gătească,
în hainele de Sărbătoare,
a Durerii,
Inimilor de Pustiu,
pentru masa de prânz,
a Grețurilor acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței,
ce folosesc,
numai cartea de bucate,
a Deșertăciunii,
pe care le-a împrumutat-o,
Absurdul.

15) Catedrale de Durere

Cea mai mare dorință,
a Iluziilor Vieții și Morții,
este să fim renegați,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care să se piardă,
cât mai adânc,
în abisurile din noi înșine,
pentru a rămâne singuri,
în Deșertul de Speranțe,
ale cănilor de pustiu,
pe care să le ciocnim,
de Eternitatea Clipei Disperării,
numai în cinstea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
clădindu-ne neîncetat,
Catedrale de Durere,
pe toate meridianele Sufletelor,
la care să ne închinăm,
necontenit,
Inimile de Pustiu.

16) Ascunse prin Inimile de Pustiu

Ninge cu Durere,
peste Zilele Goale,
și spasmodice,
ce dârdâie,
de Frigul venal,
al Cuvintelor,
de pe buzele crăpate,
de Greața și Absurdul,
în căutare de noi Suflete,
mistuite de Angoasele Existențiale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne explică,
Paradoxul,
din Privirile tenebroase,
ale Singurătății,
de noi înșine,
cât de mult își doresc,
Iubirea,
pe care ne-au ucis-o,
prin închisorile secrete,
ale Întrupărilor,
ascunse prin Inimile de Pustiu,
ale Viselor noastre deșarte.

17) Legendele unei Fericiri

Zodii destrăbălate,
fac concurență Zilelor Goale,
ale Inimilor de Pustiu,
prin bordelurile de lux,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ridicate de Timp,
în onoarea Viselor deșarte,
ce povestesc pe la colțurile,
Grețurilor și Absurdului,
legendele unei Fericiri,
care ar fi trăit odată,
în carne de Iubiri,
și oase de Clipe,
pe Tărâmurile Întrupării,
în Mocirla Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
prin care înotăm,
spre Nicăieri,
așteptați într-un târziu de Moartea,
care ne devine unica Destinație,
cu sau fără voia noastră.

18) Adevărata față a Morții

Poduri de piatră amară,
ridicate în onoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne ciopli din ele,
chipurile Durerii,
pe care să le trecem,
de pe malul Condiției Umane,
pe cel clădit,
de ceea ce concepem fals,
a fi Moarte,
în ceața Viselor,
înlăturate până la urmă,
de perseverența,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce ne va dezvălui,
adevărata față a Morții,
unde Moartea ei,
moare odată cu Ființa,
rămânând în urma ei,
un Tărâm de Apoi,
ce ne va lăsa să ne reamintim,
de noi cei de dincolo de noi,
care vom decide,
cum ne vom putea reîntoarce,
pe Steaua Nemurii,
Iubirii.

19) Flăcările stinse ale unor Iubiri

Pașii apăsători ai Gardurilor,
din Privirile cenușii,
ale Trecutului de plumb,
încep să alerge,
către trenul Clipelor,
ce sunt duse în lagărele de exterminare,
ale Timpului,
Uitării,
pentru a ne trece podurile,
Grețurilor și Absurdului,
peste Inimile de Pustiu,
stivuite în buchete de Dureri,
aprinse,
de flăcările unor Iubiri,
prelinse în Lacrimi de Cer,
pe Coroana unui Mântuitor,
al Nimănui,
pe care nici una,
dintre Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
nu vor reuși să le înțeleagă,
vreodată.

20) Mercenarii Grețurilor și Absurdului

Ziduri de flăcări,
mărginesc Victoria Întunericului,
pe Țărmurile Conștiințelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care se luptă pentru supremația Durerii,
pe care să ne-o împartă egal,
fiecăruia dintre noi,
care am devenit,
fără voia noastră,
Mercenarii Grețurilor și Absurdului,
îmbrăcați în zalele grele,
ale Deșertăciunilor,
călare pe Inerție,
cu săbiile tăioase ale Haosului,
ținute în pălmile Timpului,
neiertător și ucigaș,
ajutați de Non-Sensurile Existenței,
știm că ne vom învinge,
propriul Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

21) Necesitatea Răzbunării

Urme de roți însângerate ale Timpului,
strivesc zăpada Gândurilor,
cu Genele defecte ale Păcatelor Originare,
dăruite de Greșelile Creației,
a unor Vicii Divine,
ale căror Orgolii,
ar fi necesitat Compromisuri,
atunci când s-a spart,
Totul Primordial,
în Cioburi mai mari sau mai mici,
mai tăioase sau mai boante,
între care a înmugurit Invidia,
fiindcă nici unul,
dintre Universurile lor,
nu erau egale,
și astfel s-a născut,
Necesitatea Răzbunării,
prin diverse Iluzii ale Vieții și Morții,
Fericirii și Adevărului.

22) Suferința unei Fericiri

Făclii de Aripi însângerate,
aprind Răsăriturile Ochilor de Cer,
ai Viselor,
în piepturile cărora bat cu tărie,
Inimile de Pustiu,
ale Absurdului,
pe care ni le-au dat,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a zbura,
peste Păcatele Originare,
ale Durerii,
unei Singurătăți,
ce pare că nici Moartea,
nu va reuși să ne-o ia,
de pe Pleoapele răstignite,
pe Suferința,
unei Fericiri,
a Grețurilor și Absurdului,
acestei Lumi.

23) Pe Frigul de sfârșit de Lume al Cuvintelor

Alergăm solitari cu Timpul,
care-și răstignește,
propriul trup,
pe Eternitățile de Clipe,
de pe fruntea plină de sudoare,
a Viselor bolnave,
care ni se scurg,
prin venele sparte,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ne-au croit Simțămintele,
care să îmbrace Iubirea contrafăcută,
a Nimănui,
pe Frigul de sfârșit de Lume,
al Cuvintelor.

24) Pe umerii vlăguiți ai Inimilor de Pustiu

Orice Respirații,
ale Fericirilor,
fie ele chiar și ale Zilelor Goale,
de noi înșine,

ne devin bizare,
dacă nu aparțin,
Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Inimilor de Pustiu,
pe drumul presărat,
cu Asfințiturile însângerate,
ale Durerilor,
către Moarte.

25) Ne cad Privirile

Cât să fi suferit,
Stelele Iluziilor Vieții și Morții?,
dacă noi,
o fărâmă de Clipă care respiră,
Mocirla Absurdului unei Întrupări,
abia mai reușim să ne ducem,
Singurătatea de noi înșine?,
pe Orizonturile însângerate,
ale Viselor rănite,
drept în Inimile de Pustiu,
de către Speranțele Deșertăciunilor,
ale Fântânilor secate de Cuvinte,
ce abia își mai duc setea,

pe Pleoapele tot mai grele,
ale Zilelor Goale,
în care ne cad Privirile,
fără a mai reuși,
să se ridice vreodată.

26) Durerea de a fi

Ziduri ruinate de Amintiri,
zac risipite,
prin Umbrele de jar,
ale Fantomelor unor Cuvinte,
care ne bântuie Zilele Goale,
ale Inimilor de Pustiu,
prin care Eternitățile Clipelor,
bat la porțile ruginite ale Morții,
să ne izbăvească,
odată și odată,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
în trupul cărora ne-am întrupat,
Durerea de a fi.

27) Suntem obligați să le întreținem

Bordeluri de Promisiuni,
se perindă prin Destinele rupte,
din Calendarele roase și descompletate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care sărbătoresc,
Zilele Goale,
ale Greșelilor Creației,
Grețurilor și Absurdurilor,
Păcatelor Originare,
doar atunci când pică,
Lacrimile Inimilor de Cer,
pe fruntea despletită a Durerilor,
pe care suntem obligați,
să le întreținem,
pe tot parcursul,
Non-Sensurilor Existenței,
noastre.

28) Setea de Fericire a Durerilor

Fum de Cuvinte,
răsfirat haotic,
printre Degetele Gândurilor evadate,

pe Inimile de Cer,
ale Nesfârșirilor,
despre care nu știu că ar aparține,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne sunt turnate,
în cănile de pustiu,
ale Conștiinței,
de către Destinele înfrigurate,
ale Rătăcirilor,
Grețurilor și Absurdurilor,
pentru a astâmpăra,
setea de Fericire a Durerilor,
atâtor Faceri,
ale Păcatelor Originare,
a Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui.

29) Gratiile Iluziilor Fericirii

Lanțuri de Vise deșarte,
ne leagă încheieturile Dorințelor,
de gratiile Iluziilor Fericirii,
pe care am vrea să le părăsim dezgustați,
de Orizonturile tot mai grele,
ale Rănilor unor Promsiuni deșarte,
care le țin în viață,
pe Frigurile de noi înșine,

ce par a ne fi înghețat bocnă,
Cuvintele,
care au devenit atât de casante,
încât atunci când le pronunțăm,
se sparg în mii de firimituri,
pe care ni le ciugulesc,
Disperările,
Grețurilor și Absurdului,
Destinului Durerii,
în trupurile cărora,
bat la porțile Absurdului,
Inimile de Pustiu,
ale Speranțelor noastre.

30) Nu s-a predat niciodată până acum

Gâturile cântecelor de lebede,
ale Virgulelor,
nu mai lasă nici un siaj,
în urma Amintirilor,
cenușii de plumb,
care ning greu și nepăsător,
peste Razele tămăduitoare ale Fericirii,
ucigându-le,
imediat după ce le-am cules,
din Ochii de Cer ai Viselor,
din care am fi dorit,

să ne clădim Catedrale de Împliniri,
la care să ne închinăm Speranțele,
de a sparge Zidurile masive,
ale Deșertăciunilor,
care ne apasă,
Iubirea,
ce nu s-a predat niciodată până acum,
Destinului,
Iluziilor Vieții și Morții.

31) Din Iernile Inimilor de Pustiu

Urme ninse cu Regrete,
zac în zăpada murdară a Compromisurilor,
din care Iluziile Fericirii,
ne-au croit îmbrăcăminte călduroasă,
pentru Zilele Goale,
din Iernile Inimilor de Pustiu,
ale Cuvintelor,
ce atârnă tot mai greu,
de Privirile ce în sfârșit întrunesc,
toate drepturile Suferințelor,
de a ne naște Viitorul,
după chipul și asemănarea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce tocmai și-au ales noi servitori,

printre Ramele putrede,
ale Icoanelor Făcătoare de Minuni,
ale Absurdului.

32) Prin Scrisorile unor Lacrimi

Lacăte îndrăgostite de lanțuri,
îmbrățișează Porțile masive,
ale Cuvintelor,
mistuite de dorul Fericirii,
care a lipsit de la întîlnirea,
cu Moartea,
motiv pentru care a fost alungată,
din toate Zilele Goale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care au și uitat,
de chipul ei,
plin de Vise,
acum ruinate,
ce zac lipsite de Sensuri,
prin Scrisorile unor Lacrimi,
ale Destinelor,
Grețurilor și Absurdului,
Nimănui.

33) Zburam deasupra Nemuririi

Marile Tăceri,
ale Strigătelor mute,
încărcate de Grețurile și Absurdul,
unor Amintiri ruinate,
plutesc pe valurile fără nume,
ale Lacrimilor,
unor Trepte descompuse,
din care ne-am clădit,
undeva-cândva,
Catedrale de Vise deșarte,
la Icoanele cărora,
ne rugam Sfinții Iubirii,
să ne călăuzească,
pe drumul către Steaua,
pe aripile căreia,
să zburăm deasupra Nemuririi,
sărutând Fericirea,
care ni s-ar fi prelins,
în șiroaie de Sentimente,
pe fruntea Adevărului Absolut.

34) Candelele Viselor deșarte

Tăceri însingurate,
sparg Orizonturile însângerate,

ale Gândurilor,
accidentate de Răsăriturile Durerii,
aprinse de Iluziile Vieții și Morții,
în Candelele Viselor deșarte,
ce străjuiesc mormintele Iubirilor,
ce ar fi încercat,
să ne întâlnească zadarnic,
Destinele,
pe străzile desfundate,
ale Privirilor de plumb,
căzute peste bolta Dorințelor sfărâmate,
de stelele căzătoare,
revărsate în Inima de Pustiu,
a Fericirii,
orfane de propriul nostru Sine.

35) Împietrite amar

Furtuni de Reproșuri,
răscolesc Depărtările Trecutului,
din Inimile de Pustiu,
ale Cuvintelor,
ninse cu Singurătatea,
zăpezilor de Priviri,
ce ne troienesc,
aglomerațiile de Dureri,
pe Ochii de Cer ai Dorințelor,

bolnavi de Orbirea,
stelelor căzătoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au ales Zâmbetele,
împietrite amar,
pe podurile Așteptărilor Întunecate,
ale Morții.

36) Pe catafalcurile Întruprărilor în Absurd

Aripi de ceară,
se topesc,
la Pașii sicrielor de Vise,
așezate pe catafalcurile,
Întruprărilor în Greață și Absurd,
ale Zilelor Goale,
după un zbor rătăcitor,
peste Zodiile abătute ale Dorințelor,
prăbușite pe Ochii de Cer înlăcrimați,
de cântecul de lebădă al Virgulelor,
bolnave de Singurătățile,
tot mai dese,
izvorâte din Inimile de Pustiu,
ale Iluziilor Fericirii,
la tălpile cărora,
ni se roagă și acum,
Speranțele deșarte.

37) Prin șanțurile stelelor căzătoare ale Norocului

Nori Răstigniți,
pe trupurile Zilelor Goale,
ale Cuvintelor,
din care nici Privirile,
descompuse de Gânduri,
nu mai au ce să aleagă,
pentru prânzul Răsăriturilor,
unor Așteptări,
cărora Speranțele până acum,
le-au făcut tot felul de Promisuni,
care au împlinit doar Inimile de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce sunt mereu,
în căutare de Greață și Absurd,
prin șanțurile stelelor căzătoare,
ale Neșansei,
de pe Orizontul Destinelor noastre.

38) Stelele Morții

De când ne-am îmbrăcat,
Stelele Morții,
pe bolțile pătate cu sânge,

ale Vieții,
trebuia să știm,
că ne vom lupta,
cu Universul,
Non-Sensurilor Existenței,
în care aceste,
Stele ale Morții,
transformate în Apusuri,
își vând strălucirea,
numai pentru a ne lumina,
Trecerea,
pe Calea Grețurilor și Absurdului,
dirijată către Viitorul nostru,
ce străbate Întunericul Deșertăciunii,
Ochilor de Cer,
orbiți de Singurătatea,
împlinirii în Durere,
a Iubirii.

39) Magii Norocului

Ajutați de Stelele Căzătoare,
ale Mântuirii,
Magii Norocului,
au poposit pe fruntea plină de sudoare,
a Deșertăciunii,
fără să știe că aceasta,

îi va îneca în Oceanul de Lacrimi,
ai Absurdului,
ce va cădea greu și amenințător,
cu ei,
peste Durerea surdă a Marilor Tăceri,
din Catedralele pline,
de Pașii pierduți,
ai Icoanelor unor Sfinți,
ce par a-și pierde,
Respirația și Cumpătul,
de fiecare dată,
când li se amintește de Iubirea,
ce a fost alungată,
de pe Podurile Suferinței,
pavate cu Clipele ucise,
de Timpul,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
însuflețite de Iluziile,
Non-Sensurilor Existenței,
cărora le suntem datori cu Moartea,
de noi înșine.

40) Să ne pictăm chipurile Suferințelor

Chei ancestrale,
de Păcate Originare,

ne închid Temnițele Viselor,
cu lacătele Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu al Durerii,
care le cere,
Marilor noastre Tăceri,
să ne pictăm,
chipurile Suferințelor,
izvorâte din Mocirla,
Întrupării noastre,
în Absurd,
pentru a fi așezate,
în Icoanele Disperării,
la care să ne închinăm,
Regretele de a ne fi născut,
pe această Lume,
a Grețurilor și Absurdului,
unde suntem obligați,
să ne bem Viitorul,
din cănile de pustiu,
ale Trecutului,
Nimănui.

41) Compromisurile unei Lumi în derivă

Reproșurile Păcatelor Originare,
sunt tot mai vii și satisfăcute,
de Genunchii tociți,

pe cimentul rece și inuman,
al Catedralelor de Vicii,
cărora ne închinăm Orgoliile,
ce au făcut pact cu Compromisurile,
unei Lumi în derivă,
pe Oceanul aparent fără margini,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Non-Sensuri Existențiale,
le ducem pe Umerii tociți de Durere,
a Angoaselor,
care ne hrănesc,
Greața și Absurdul.

42) Cu Disperarea Inimilor de Pustiu

Zăpezi de Cuvinte,
rostite de Zâmbetele crispate,
ale Ghețurilor,
pe care alunecăm,
rănindu-ne Zilele Goale,
cu Disperarea Inimii de Pustiu,
a Singurătății de noi înșine,
prelinsă în crevasele adânci,
ale Non-Sensurilor Existenței,
în care cădem,
fără a mai reveni vreodată,
la suprafața regăsirii,

Străinului Subconștient pierdut,
odată cu Oceanul de Dureri,
în care ni s-au înecat,
Amintirile din Viitorul,
ce a rămas al Nimănui.

43) Ultima oară când ne-a mai întâlnit Timpul împreună

Știam cât de multă Durere,
ai cernut Doamne,
din sita Greșelilor Creației tale,
la revederea Umbrelor,
când Fantomele Cuvintelor,
mi-au cerut să te chem,
Iubire,
pe aleile întunecate,
ale Inimilor de Pustiu,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care ne plimbam,
Absurdul,
ultima oară,
când ne-a mai întâlnit,
Timpul împreună,
ținându-ne de braț,
Iluziile Vieții și Morții,
pe care le însoțeam,

pe drumul fără de întoarcere,
ce șerpuiește printre Întrebările,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le punea,
la fiecare colț de stradă,
al Destinului,
Moartea.

44) Lacrimile Profunzimii

Ninge-mă Iubire,
cu Lacrimile Profunzimii,
pe care ni le-ai adus,
din trupul fierbinte,
al Stelei Nemuririi,
de pe Razele căreia,
am alunecat fără voia noastră,
în Mocirla Întrupării Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
mai poate să ne salveze,
Eternitatea Sentimentelor,
de legământul pe care îl are,
Moartea cu Viața,
Grețurilor și Absurdului,
acestui Coșmar,

cu nume de Lume,
pe care l-a visat,
un Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
Durerii.

45) Inimile de Pustiu

Oase roase și albite,
ale unor Priviri,
întunecate și grele,
străjuiesc asfințitul Zilei Goale,
în care ne-am înecat,
Zorii Aripilor,
ce ni s-au prăbușit,
în Lacrimile Viitorului Nimănui,
de parcă Nimic,
nu s-ar fi întâmplat,
pe Țărmurile fără nume,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care alergam,
îmbrățișându-ne,
Destinul,
a cărui identitate ni s-a pierdut,
sub Norii de plumb,
ai Singurătății,
ce ne plouă cu flăcările Dorului,
care ne mistuie Inimile de Pustiu,

ce-au mai rămas să bată pentru noi,
Clipele ce-și plâng,
Umbrele fantomatice ale Pașilor,
pe care-i făceam împreună,
undeva-cândva.

46) Ne-am pierdut până și Inimile de Pustiu

Ne-am pierdut,
până și Inimile de Pustiu,
prin labirinturile Uitării,
de noi înșine,
tocmai când încercam,
să ne regăsim Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
privindu-ne în abisurile,
Sufletelor noastre,
neumblate de Pașii Nimănui,
până când ne-am lovit,
de frontierele Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vroiau să ne permită,
să mergem mai departe,
de noi înșine,
fiindu-le teamă,
că ne-am putea regăsi,
pe noi cei de dinainte,
de a fi această Lume,

a Non-Sensurilor Existenței,
moment în care,
ne-am rătăcit unul de altul,
pentru totdeauna,
întrebându-ne mereu de ce?.

47) Întâmplările Neîntâmplătoare ale Inimilor de Pustiu

Iluziile Vieții și Morții,
au transformat Stelele,
într-un număr abstract,
al grăunțelor de nisip,
folosit de Clepsidrele,
Non-Sensurilor Existenței,
la evaluarea Timpului pierdut,
de Durere,
pentru preluarea deplină,
a Destinelor noastre,
risipite pe mesele de joc,
ale Zarurilor Viselor măsluite,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Inimilor de Pustiu.

48) Cel mai talentat borfaș

Catedralele luxoase,
ale Genunchilor roși,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
refuză Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
pentru ca acesta,
să nu le dezvăluie,
secretele Sărăciei profunde spirituale,
care domnesc,
pe Tărâmurile Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pline de Grețurile și Absurdul,
crimelor și altor fărădelegi,
pe care nici cel mai talentat borfaș,
nu le-ar putea concepe.

49) Pentru a-l putea păstori

Ceasurile stricate,
ce țin baierele Lumii,
arată de fiecare dată,
numai Ora Infernului,
pe care trebuie,

să o respectăm cu strictețe,
pentru a-l putea păstori,
cu Suferințele noastre,
primite în dar,
de la Genele stricate,
ale Păcatelor Originare,
ce ne-au fost inoculate la naștere,
de Întruparea în Mocirla Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în carnea și oasele cărora,
Ființa își recunoaște Durerea,
conștientizând,
Lumea Grețurilor și Absurdului.

50) Fața Întunericului Conștiinței pătate

Gândurile și-au tras,
Perdelele de Fum,
de pe frunțile,
pline de sudoare ale Viselor oarbe,
rămânând în locul lor,
doar Ferestrele Posibilităților,
care odată deshise,
au lăsat Furtunile Iluziilor Fericirii,
Grețurilor și Absurdului,
să le inunde Timpul,
cu Eternitățile de Clipe moarte,

pe care suntem obligați să călcăm,
de către Destin,
pentru a nu ne spăla,
cu Apa Adevărului Absolut,
fața Întunericului Conștiinței,
pătată cu Ierarhii,
Instincte primare,
Orgolii, Vicii și Compromisuri,
ce ne umplu cănile de pustiu,
ale Simțămintelor,
cu Durere.

51) Trupurile grele ale Deșertăciunii

Pași de Vise,
răstigniți pe Urmele Deșertăciunii,
se îndreaptă,
spre Regăsirea Fericirii,
unde întâlnesc,
doar praful stelelor căzătoare,
prin Ridurile adânci ale Absurdului,
care ne întreabă,
ce anume căutăm atât de rătăciți,
prin Mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
unde nu poate fi nimic altceva,
decât Durere și Umilință,
îi răspundem din Privirile de plumb,

ale Norilor Sufletelor noastre,
că vrem să găsim Diamantul Iubirii,
care să ne arate strălucind,
Calea spre noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
și atunci,
a început să ne ningă cu Jarul,
unui Început,
ce ne-a incendiat Cimitirele Cuvintelor,
transformându-le în Aripi de Foc,
pe care zburam deasupra Nemuririi,
până când ne-am prăbușit,
iară-și în aceiași Țărâna fetidă a Întrupării,
aflând că doar Moartea,
ne poate lua trupurile grele,
ale Deșertăciunii,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
ce ne-au întrupat în Amărăciune.

52) Deschide-mi porțile Sufletului Iubire

Deschide-mi porțile Sufletului,
Iubire,
cu Lacrimile de Jar,
ale Strălucirii,
care să-mi aprindă Pașii Viselor,
odată cu Ochii de Cer ai Infinitului,

din Privirea ta,
în care să-mi pierd,
toate Eternitățile Clipelor,
ucise de Timp,
reînviindu-le,
pe aura Curcubeelor de Lumină Divină,
a Simțămintelor tale,
atât de diferite,
de cele ale Iluziilor Vieții și Morții,
Grețurilor și Absurdului,
Inimilor de Pustiu,
în care ne-am pierdut,
identitatea de a fi,
cei de dinainte de noi.

53) Lacrimile de Vânt ale Iuziilor Fericirii

Ziduri de Priviri,
ne lovesc Țărmurile Zilelor Goale,
strivindu-le cu greutatea de plumb,
a Indiferenței,
lăsând să se prelingă din ele,
Lacrimile de Vânt,
ale Iuziilor Fericirii,
ce au trecut undeva-cândva,
pe sub ferestrele luminoase,
ale Gândurilor noastre,

care ne salută azi ca pe doi străini,
care par a nu se fi cunoscut niciodată,
pe fața plânsă a unei Iubiri,
care respiră prin Inima de Pustiu,
a Grețurilor și Absurdului,
unui Trecut.

54) Prin tomberoanele Anilor

Resturi de Vise,
aruncate prin tomberoanele Anilor,
Grețurilor și Absurdului,
așteaptă o singură rază,
de Lumină Divină,
care să arate,
Amintirile din Viitor,
propriei noastre Conștiințe,
căreia i s-a înlocuit Adevărul Absolut,
de către Iluziile Vieții și Morții,
cu încleștările Neputinței,
de a mai fi vreodată,
cei de dinaintea acestei lumi,
unde ne hrăneam,
cu Flăcările Iubirii,
ce aprindeau Stelele Nemuririi,
cu Inimile noastre de Cer.

55) Îmbrăcați după ultima modă a Asburdului

Aglomerații de Cuvinte,
care nu spun Nimic,
se pierd pe străzile desfundate,
ale Sufletelor,
printre care ne strecurăm,
ducându-ne cu greu,
Grețurile și Absurdul,
pe brațele Viselor de Plumb,
ale Iluziilor Fericirii,
din care ne mai tăiem,
din când în când,
căte o felie de Amăgire,
pe care o servim,
la masa roasă, murdară și învechită,
a Timpului,
Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au croit îndeajuns de multă Durere,
încât să umblăm îmbrăcați,
după ultima modă a Asburdului.

56) Să ne revenim din strivirea Singurătății

Zorii descătușați de noi înșine,
și bolnavi de Singurătate,

încă se luptă cu stihiile Împotrivirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce se prefac că nu ne-ar fi abandonat,
Grețurilor și Absurdului,
angoaselor existențiale,
și că ne-ar fi lăsat libertatea,
de a fi alături,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
amăgindu-ne cu Iluzia Fericirii,
până când,
am reușit pe ascuns,
să ne privim Moartea,
în Ochii de Plumb,
ai Deșertăciunii,
ce au devenit atât de apăsători,
încât orice am fi făcut,
nu mai reușeam,
să ne revenim din strivirea,
Singurătății.

57) Vestimentația Vremurilor

Greața și Absurdul,
sunt cele care au dăruit,
Umbrela de Suferințe,
ținută în mâinile Păcatelor Originare,

din Catedralele Greșelilor Creației,
de Inimile de Pustiu,
ale Zilelor Goale,
deasupra Timpului,
pe care nici vestimentația Vremurilor,
pare să nu-l mai încapă,
se plimbă pe străzile aglomerate de Dureri,
ce slujesc Iluziile Vieții și Morții,
pe la porțile masive de Absurd,
care se deschid larg,
Pașilor noștri trecuți,
de prima tinerețe,
a Non-Sensurilor Existenței.

58) La Tălpile Durerii

Gratii de Greață și Absurd,
străjuiesc plumbul cenușiu,
al Privirilor opace,
prin care Cancerul Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
vede Lumea înfricoșătoare,
a Deșertăciunii,
băută în cănile de pustiu,
ale Secetei de noi înșine,
de către Visele abătute,
ale unor Aripi atât de grele,

încât nu se mai pot ține,
pe picioarele Înălțimilor,
pierzându-și definitiv elanurile,
de a se mai uni,
cu Răspântiile Cerurilor,
căzute și ele la Tălpile Durerii.

59) A înghețat zăpada Gândurilor Iubire

A înghețat zăpada Gândurilor,
Iubire,
din Inima de Pustiu,
plină de Greață și Absurd,
a Viselor noastre,
pe care am alunecat,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Priviri,
ne-au hipnotizat Viitorul,
amăgindu-l să creadă,
că nu se trage din Timpul,
care-și ucide de fiecare dată,
Eternitățile Clipelor,
printre care,
ne-am fi putut găsi și noi,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
care să ne arate,
Calea spre Nemurire.

60) Ești atât de departe de mine Iubire

Ești atât de departe de mine,
Iubire,
acum,
încât Nimeni,
nu ne mai protejează,
de Vânturile Uitării,
pline de Grețurile și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care îți spulberă chipul,
de Lumină Divină,
atât de adânc,
în abisurile unui,
Prezent al Nimănui,
încât nici unul dintre noi,
nu mai știe Calea,
către Absolutul,
pe fruntea căruia ne prelingeam,
transformați într-o Lacrimă de Foc,
ce ardea cu Jar de Cuvinte,
Nemurirea de a fi împreună,
care ni s-a vărsat,
prin albiile Ridurilor de Vise ruinate,
ale Inimilor de Pustiu,
în Oceanul Înstrăinării de noi înșine.

61) Pe Întinderile Întrebărilor fără Răspunsuri

De ce ai deschis,
Porțile Grețurilor și Absurdurilor,
Angoaselor existențiale,
Iubire?,
la care am bătut din greșeală,
fiecare dintre noi,
alunecând pe gheața Privirilor,
care ni s-a spart,
de greutatea atâtor,
Cimitire de Cuvinte,
pe care le-am vizitat fără voia noastră,
lăsați fiind,
fără nici un punct,
de Reper,
pe Întinderile Întrebărilor,
fără Răspunsuri,
pe care ni le adresau,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Zilelor Goale,
ce abia ne așteptau,
să le trecem pragul,
Singurătății.

62) Dar am căzut atât de Dureros

Știai că vom uita,
Iubire?,
de Țărmurile Îmbrățișărilor,
pe care ne scriam numele Speranței,
de a ne întrupa,
în praful Stelelor de Cuvinte,
ale Nemuririi,
Adevărului Absolut,
al Ochilor de Cer,
din Nesfârșirea Sufletului tău,
prin care să ne respirăm Visele,
pe ale căror Aripi de Lumină Divină,
să zburăm până dincolo de Timpul,
care să nu mai poată prinde,
pentru a ucide,
nici una dintre Eternitățile Clipelor,
dar am căzut,
atât de Dureros,
pe Zidurile masive,
ale Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
încât am rămas încremeniți,
în Singurătatea lor,
pentru totdeauna.

63) Cât Cer să-ți mai dăruiesc

Cât Cer să-ți mai dăruiesc,
din ochii Viselor,
Iubire,
până când vei înțelege,
că Steaua Nemuririi,
ne-a aparținut,
undeva-cândva,
de dinainte de a fi,
Lumea perfidă,
a Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
despre care nu știam,
că ne va ucide,
până și Adevărul Absolut,
în care eram întrupați,
pentru a fi împreună,
pe bolta Nesfârșirii,
Sufletelor noastre.

64) De câte ori ți-am desenat chipul Iubire

De câte ori,
ți-am desenat chipul Iubire,
de fiecare dată,
am omis câte un amănunt,
care fără să-mi dau seama,
m-a urcat încă o treaptă,
către Infinitul Speranțelor,
pe al cărui boltă,
va străluci,
și Steaua Nemuririi noastre,
după ce vom reuși să evadăm,
din temnița Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
prin Moartea care ne va muri,
odată cu Ființa acestei Lumi,
a Nimănui,
de care ne vom dezbrăca,
odată pentru totdeauna,
lăsând-o în urmă,
alături de Inima de Pustiu,
a Singurătății,
pe care nu vom mai dori,
să o simțim vreodată,
bătând în piepturile Viselor noastre,
eliberate de orice Durere.

65) În anotimpul Frigurilor

E atâta strigăt,
în Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încât se sparg,
până și Clepsidrele Timpului,
în care-și ține,
murăturile de Zile Goale,
ca să le consume,
în anotimpul Frigurilor,
de pe buzele Cuvintelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care se răstesc la Destinele noastre,
adevărate vite de povară,
ce trag carele încărcate,
cu mirodeniile Durerilor,
folosite la masa îmbelșugată,
a Grețurilor și Absurdurilor,
Paradisului,
unui Dumnezeu,
al Orgoliilor.

66) Pregătite pentru Disperare

Flăcări de Nemurire,
ard Visele Cerurilor,
împletite cu Orizonturile,
Dorințelor noastre,
incendiate de Iubirea,
pe care nici o Moarte,
a Inimilor de Pustiu,
nu va reuși să o stingă vreodată,
în vâltoarea rece și impersonală,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde Greața și Absurdul,
face legea Fericirii,
pe care trebuie să o respecte,
Pașii fiecăror Clipe,
pregătite pentru Moarte,
de către Timp,
pentru a avea Viața,
pe ce să calce,
în drumule ei prin Disperare.

67) Dorințele de a fi împreună

Oricât de multe ne-am spune,
la Zidul Zâmbetelor deșarte,
ale Privirilor descompuse,
din Inimile de Pustiu,
ale Cuvintelor,
Marilor Tăceri,
Iubire,
nu vom reuși niciodată,
să ne exprimăm,
cu seninătatea Cerului de Vise,
Dorințele de a fi împreună,
dacă nu vom aprinde,
Focul Sacru al Simțămintelor,
peste Depărtările înghețate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
topindu-le odată pentru totdeauna,
cu jarul care mocnește,
pe Steaua Nemuririi Sentimentelor noastre.

68) Dezbrăcate definitiv prin Moarte

Flamuri de Gânduri,
flutură peste Întinderile,

Viselor noastre,
Fericire,
deschizând larg Porțile Cerurilor,
pentru Aripile de Jar,
ale Iubirii,
pe care vom zbura,
deasupra Eternității,
până pe Țărmurile nesfârșite,
ale Adevărului Absolut,
căruia îi vom închina,
Sufletele noastre,
dezbrăcate definitiv prin Moarte,
de hainele grele și ponosite,
purtate de Inimile de Pustiu,
ale Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

69) Inima de Lumină Divină

Alerg mereu,
Iubire,
către trenul Pașilor tăi,
pe care-l pierd de fiecare dată,
în gara ruinată și pustie,
a Destinului,
care m-a răstignit,
pe Grețurile și Absurdul,

Iluziilor Vieții și Morții,
de unde nu am cum să zbor,
dincolo de mine,
pentru a prinde,
din Înalturile Cerurilor de Vise,
Inima de Lumină Divină,
pe care mi-ai întins-o,
peste Moartea,
care-și păzește cu străşnicie,
de fiecare dată frontierele,
dintre mine și tine,
ajutată de Durerea și Singurătatea,
Absurdului.

70) Înstrăinându-ne într-atât de mult unul de altul

Oare de când,
au trecut pe fețele noastre,
Lacrimile Adevărului,
care ni s-au prelins,
prin trupurile Inimilor de Pustiu,
pe Țărmurile cărora,
am naufragiat,
în Reproșuri,
Iubire?,
înstrăinându-ne într-atât de mult,
unul de altul,

încât până și Trecerile,
Zebrelor Binelui și Răului,
au dispărut,
de pe străzile desfundate,
ale Destinelor noastre,
ca să nu ne mai poată uni vreodată,
malurile Speranțelor,
de pe care ne făceam cu mâna,
unul altuia,
privind la râul învolburat,
al Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne ținea despărțiți.

71) Prin buzunarele rupte ale Viitorului

Aglomerații de Priviri pustii,
aleargă spre Nicăieri,
așteptate la ora și adresa exactă,
de către Moartea,
care nu întârzie niciodată,
la întâlnirea cu Destinul,
Zilelor Goale,
pe care le-am primit în dar,
de la Greața și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne clădi din trupurile lor,

Catedrale de Dureri,
la Icoanele cărora,
să ne rugăm Iubirea,
să ne lase în pace,
fiindcă nu avem,
nici măcar o singură,
Eternitate de Clipă pentru ea,
prin buzunarele rupte,
ale Viitorului.

72) Întinderile fără margini ale Singurătății

Răni adânci,
ne scormonesc Abisurile Sufletelor,
Cimitirelor de Cuvinte,
care ne-au născut,
Neînțelesurile,
de a fi noi înșine,
cei pierduți pe drumurile,
Grețurilor și Absurdului,
unor Constrângeri,
ale Iluziilor Fericirii,
care ne chemau să ne scăldăm,
în valurile Viselor deșarte,
ale Sentimentelor false,
însoțite de alaiurile funerare,
ale Speranțelor,

care ne conduc pe ultimul drum,
Amăgirile,
ce și-au schimbat numele,
în Iubire,
tocmai înainte de Moartea,
Dorințelor,
care ne-au lăsat moștenire,
întinderile fără margini,
ale Singurătății,
Inimilor de Pustiu.

73) Se prăbușesc peste noi

Simt cum se prăbușesc peste noi,
Zidurile grele ale Singurătății,
ce tocmai au primit în dar,
Orizonturile,
Iubire,
ale căror flăcări de Neliniște,
Zbucium și Freamăt,
pe care ni le-ai aprins,
s-au stins curând,
în Frigul Disperării,
din Zâmbetele încremenite ale Clipelor,
ce vor să dispară,
odată pentru totdeauna,
din fața Timpului greu și apăsător,

care ne strivește,
Visele Eternității,
cu pașii săi tărăgănați,
prin Inimile de Pustiu,
din Mocirla Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

74) Iluziile Norocului

Mi-ai dăruit atâtea Aripi de Vise,
Iubire,
încât până și Țărmurile Durerilor,
au început să-și spele,
cenușiul Indiferenței,
și să primească Valurile fierbinți,
ale Sentimentelor,
care ne scriu cu sângele Răsăriturilor,
Numele Fericirii,
pe Nisipul,
ce nu va mai cunoaște,
sticla rece a Clepsidrelor,
prin ferestrele cărora,
era obligat să privească,
Inima de Pustiu a Timpului,
ce bătea ora exactă,
pentru Moartea,

care-și invita la masa Adevărului,
toate Grețurile și Absurdurile,
unei Lumi a Deșertăciunilor.

75) Nu spune Nimănui vreodată

Replici tăioase și pline de venin,
ce vin din partea Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care mușcă Cimitirele Cuvintelor,
ce vor să-și înmormânteze,
Greața și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în cavourile Privirilor,
pe care le purtăm o Viață întreagă,
clădindu-ne drumul,
către Moartea,
ce nu spune Nimănui vreodată,
dacă ne poate salva cu adevărat,
de noi înșine,
cei întrupați,
în cănile de pustiu ale Nimănui,
din care își bea Deșertăciunea,
Iluziile Fericirii.

76) Canicula Suferințelor

Cocoțate pe umerii de ceară,
tot mai topită,
ai Ierarhiilor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
își plătesc tot mai scump,
Grețurile și Absurdurile,
pentru a le fi,
câinii de pază credincioși,
atunci când se apropie,
Flăcările câte unei Iubiri,
de gardurile de sârmă ghimpată,
ale Înțelesurilor Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
pe care le pot înfierbânta într-atât,
încât Temperatura Angoaselor Existențiale,
poate urca,
pe treptele Durerilor,
până în Paradisul Dumnezeului,
ce ne-a creat,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
unde nu are ce căuta,
Canicula Suferințelor,
deoarece creează,
Inconfort.

77) Pe Hotarul Disperării

Te aștept Iubire,
pe Zidurile Cetății,
pe care ți-am apărat-o,
jertfindu-mi toate Visele,
pentru a mă împotrivi,
valurilor de Greață și de Absurd,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care mă loveau adeseori,
cu Angoase Existențiale,
îndeajuns de puternice,
încât să-mi cutremure,
până și stâlpii Speranțelor,
pe care i-am împlântat,
pe Hotarul Disperării,
crezând că mă vei apăra,
de mine însumi,
dar văd că nu ai reușit,
cu toate că ai învins,
întreaga mea Lume,
a Deșertăciunii.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986